

Arrest

nr. 206 209 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE FAUW
Koude Keukenstraat 13
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 17 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, dient op 2 oktober 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont.

Op 27 maart 2018, met kennisgeving op 4 april 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/10/2017 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: (...).1978

Geboorteplaats: Roi Et

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar wettelijk geregistreeerde Belgische partner, de genaamde B., G.J.A. (...)(...) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid,

1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- FOD Sociale zekerheid/Personen met een handicap dd. 08/11/2017: inkomensvervangende tegemoetkoming 14.287,86€ per jaar+ integratietegemoetkoming 4072,64€ per jaar*
- KBC uittreksels met uitbetalingen van 1530,04€ voor oktober en september 2017*
- Overzicht uitbetaling maanden voordien: +/- 1496,49€ - 899,95€ - 1467,16€ - 3403,26 €...*

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een gehandicaptenuitkering beschikt, meer bepaald een inkomensvervangende en integratietegemoetkoming. Deze tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De inkomsten bestaan immers integraal uit sociale bijstand conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan personen met een handicap waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid (zie arrest n° 232 033 van de Raad van State dd. 12/08/2015).

Bovendien heeft de wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze

volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nieuwe stukken neer.

De Raad merkt op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Het neerleggen van nieuwe stukken ter terechtzitting in een annulatieprocedure is niet voorzien in het procedurereglement van de Raad, zodat deze stukken uit de debatten worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“11.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Dit artikel vereist aldus dat er in hoofde van de burger van de Unie, in casu de heer B. (...), waarbij de vreemdeling die een gezinshereniging aanvraagt zich wenst te voegen, over voldoende en stabiele bestaansmiddelen zou beschikken. Dit om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

12.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt er geen rekening gehouden met volgende inkomsten:

- ☐ leefloon
- ☐ inkomsten uit financiële maatschappelijke dienstverlening
- ☐ kinderbijslagen en toeslagen
- ☐ inschakelingsuitkeringen
- ☐ overbruggingsuitkering

Deze bestaansmiddelen die uitgesloten worden, dienen restrictief te worden geïnterpreteerd.

13.

De heer B. (...), de partner van verzoekster en de persoon wiens inkomsten in overweging worden genomen voor de gezinshereniging, ontvangt een inkomensvervangende tegemoetkoming van de FOD sociale zekerheid en een integratietegemoetkoming.

Maandelijks ontvangt de heer B. (...) een bedrag van ongeveer 1.530,04 euro.

14.

Verweerster stelt echter in haar beslissing dat de inkomsten van de heer B. (...) niet in aanmerking kunnen worden genomen aangezien deze integraal uit sociale bijstand bestaan en de betaling ervan verzekerd wordt door de federale overheid.

15.

Verweerster verwijst in haar beslissing naar het oud artikel 40ter §2, al. 2 dat bepaalde dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en gezinsbijslagen niet in aanmerking kwamen ter beoordeling van de bestaansmiddelen.

16.

De bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2017 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

17.

In het nieuw artikel 40ter werd de bepaling ‘middelen uit de aanvullende bijstandsstelsels’ weggelaten en vervangen door ‘inkomsten uit financiële maatschappelijke dienstverlening’.

18.

Verweerster meent dat deze wijziging van artikel 40ter niets veranderd aan haar beoordeling van de in aanmerking te nemen inkomsten.

De wetgever had volgens verweerster immers niet de bedoeling om het principe achter de bestaansmiddelen welke niet in aanmerking worden genomen te wijzigen bij de wijziging van artikel 40ter.

Deze redenering is geenszins correct.

19.

Er moet door verweerster thans gekeken worden naar het nieuwe artikel 40ter Vreemdelingenwet en er moet aldus onderzocht worden of een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming vallen onder de uitgesloten inkomsten in het nieuw artikel 40ter, zijnde:

- ☐ leefloon

- ☐ inkomsten uit financiële maatschappelijke dienstverlening
- ☐ kinderbijslagen en toeslagen
- ☐ inschakelingsuitkeringen
- ☐ overbruggingsuitkering

20.

Het is uiteraard duidelijk dat een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming niet valt onder de begrippen leefloon, kinderbijslag en toeslagen, inschakelingsuitkering en overbruggingsuitkeringen.

Er dient aldus onderzocht te worden of voormelde inkomsten vallen onder inkomsten uit financiële maatschappelijke dienstverlening.

21.

De Raad heeft reeds in diverse arresten geoordeeld dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming niet vallen onder de uitgesloten inkomsten en dat met deze inkomsten aldus rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van de vraag tot gezinshereniging.

Zie onder andere het arrest van de Raad nr. 189 400 van 5 juli 2017 (eigen onderlijning – stuk 2):

“Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”, doch enkel nog van “middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term “aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de “technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde “in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7). Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

In de mate de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest er geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: “c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”, weliswaar in de beoordeling van de gelijklopende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

3.3.5. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden.

De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-

wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenmin de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft, zoals eerder gesteld, “een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen” (RvS 22 september 2016, nr. 15.154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016)). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de “financiële maatschappelijke dienstverlening” en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden beschouwd.

3.3.6. De term “kinderbijslagen en toeslagen” is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip “toeslagen”. Het woord “toeslag” wordt in Van Dale gedefinieerd als “1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”. Gelet op de omstandigheid dat de term “toeslagen” samen met de term “kinderbijslagen” wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van “de aanvullende gezinsbijslagen” en “de gezinsbijslagen” en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de “technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014).

Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

3.3.7. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT noch onder het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”, noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

3.3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.”

22.

De Raad is duidelijk en besluit aldus dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming wél in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van de inkomsten van de persoon die wordt vervoegd bij een gezinshereniging.

23.

Een schending van artikel 40ter staat vast wanneer er geen rekening wordt gehouden met voormelde inkomsten.

24.

In casu is er eveneens duidelijk sprake van een schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet aangezien verweerster de inkomsten van de heer B. (...), zijnde een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming, niet in aanmerking heeft genomen ter beoordeling van de aanvraag gezinshereniging.

25.

Voormeld standpunt van de Raad inzake het in aanmerking nemen van een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming bij de beoordeling van van de bestaansmiddelen in het kader van de vraag tot gezinshereniging werd reeds in diverse andere arresten bevestigd:

- ☐ Arrest nr. 186 791 van 15 mei 2017 (stuk 3)
- ☐ Arrest nr. 194 891 van 13 november 2017 (stuk 4)
- ☐ Arrest nr. 198 248 van 19 januari 2018 (stuk 5)

26.

Er dient met alle inkomsten van de referentiepersoon rekening te worden gehouden tenzij ze uitdrukkelijk worden uitgesloten door artikel 40ter. Deze uitsluitingen dienen restrictief te worden geïnterpreteerd.

Uit voorgaande arresten blijkt duidelijk dat met een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming wel rekening dient te worden gehouden aangezien deze inkomsten niet onder de uitzonderingen vallen.

27.

De bestreden beslissing van verweerster van 27.03.2018 gaat flagrant in tegen de inhoud van voormelde arresten van de Raad waarbij uitdrukkelijk geoordeeld wordt dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het is in het licht van de heersende rechtspraak totaal onvoorstelbaar waarom een beslissing werd genomen die hier flagrant tegen ingaat.

28.

In casu dient aldus rekening te worden gehouden met de inkomsten van de heer B. (...).

Deze inkomsten voldoen aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en bedragen meer dan 120% van het leefloon.

29.

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar een arrest van de Raad van State van 12 augustus 2015 waaruit zou moeten blijken dat de inkomensvervangende uitkering en de integratietegemoetkoming niet in aanmerking dienen te worden genomen omdat deze inkomsten integraal bestaan uit sociale bijstand.

30.

Deze argumentatie is echter niet relevant aangezien dit arrest handelt over de ouder versie van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Bij wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter gewijzigd waardoor hetgeen in het arrest van de Raad van State van 12 augustus 2015 werd gesteld niet langer relevant is.

Dit werd reeds bevestigd door de Raad in haar arrest nr. 198 400 van 5 juli 2017:

“Haar verwijzing naar het arrest 232.033 van 12 augustus 2015 van de Raad van State is niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de toepassing van het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet toen de inkomsten voortkomend uit het aanvullend bijstandsstelsel werden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.”

II.B.2 Besluit

31.

Verweerster heeft aldus onterecht beslist dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en besliste onterecht tot weigering van een recht op verblijf aan betrokkene.

Dat het middel derhalve gegrond en de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De artikelen 40ter en 42§1 van de Vreemdelingenwet

- De materiële motiveringsplicht

Verzoekende partij acht deze bepalingen geschonden, omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht geen rekening zou hebben gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid en de integratietegemoetkoming bij de bepaling van het inkomen van de referentiepersoon dhr. B. (...).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Terwijl de vorige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd door de wet van 8 juli 2011, het volgende stipuleerde:

“dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging blijkt uitdrukkelijk dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen,

uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggedroscht.

Dienstig kan tevens worden verwezen naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke in het kader van een gelijkaardige problematiek werd gewezen:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

En ook:

“De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verweerder bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan houden met de aard hiervan. In deze stelt verweerder vast dat de IGO dient te worden beschouwd als zijnde een aanvullend bijstandsstelsel en de referentiepersoon aldus actueel reeds ten laste komt van de sociale bijstand. Verzoekster betoogt weliswaar dat de IGO niet specifiek wordt vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde bestaansmiddelen die niet in rekening worden gebracht, doch aldus weerlegt zij de vaststelling niet dat deze bestaansmiddelen wel degelijk zijn te beschouwen als een vorm van sociale bijstand. (...) In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: “Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”). De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling ten laste van de overheid vallen. De IGO betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van de richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat”. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op “bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen” en dat “het begrip ‘sociale bijstand’ in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige

en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.” (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49).” (RvV nr. 181 702 van 2 februari 2017)

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

Eén en ander vindt tevens steun in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren. (...) B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.” (Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26 september 2013)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de uitsluiting van de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming geen grondslag meer vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, benadrukt verweerder dat niet dienstig anders kan worden voorgehouden dan dat het standpunt van de verzoekende partij ontegensprekelijk de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt, door voor te houden dat bepaalde bestaansmiddelen dewelke worden verkregen uit een sociaal bijstandsstelsel wél in rekening kunnen worden gebracht bij de berekening van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Zie ook:

“L'allocation de remplacement de revenus et l'allocation d'intégration perçues par la partie adverse sont en revanche octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées, et constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l'autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale. En confondant l'indemnité d'invalidité qui ressortit au régime de l'assurance maladie-invalidité et les allocations prévues au bénéfice des personnes handicapées qui relèvent du système complémentaire de l'aide sociale, en considérant à tort que les secondes sont, comme la première, visées par l'article 50, § 2, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité (...)” (R.v.S. nr. 232.033 van 12 augustus 2015) (eigen onderlijning)

Vrije vertaling:

“De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming ontvangen door de tegenpartij worden daarentegen toegekend conform de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan personen met een handicap, en maken deel uit van de sociale bijstand, waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid, te weten de FOD Sociale Zekerheid. Doordat men de invaliditeitsuitkering, die deel uitmaakt van het regime van ziekte- en invaliditeitsverzekering, verwart met de tegemoetkoming aan gehandicapten, die deel uitmaakt van het aanvullende bijstandsstelsel, heeft men ten onrechte geoordeeld dat de tweede categorie, net zoals de eerste, wordt bedoeld in artikel 50, §2 van het KB van 8 oktober 1981(...)” (RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015) (markering toegevoegd)

En ook:

“De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de eerste bestreden beslissing geen van deze stukken weerhouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen omdat het aanslagbiljet betrekking heeft op het jaar 2012 en bijgevolg niet recent genoeg is om in aanmerking te komen; omdat de tegemoetkoming aan personen met een handicap een vorm is van financiële maatschappelijke dienstverlening; omdat de exacte aard van de uitkeringen door de Liberale Mutualiteit niet blijkt uit de voorgelegde stukken; omdat niet blijkt of de referentiepersoon op heden nog kinderbijslag ontvangt en omdat kinderbijslag niet beschouwd kan worden als inkomsten van de referentiepersoon. Tenslotte stelt

de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit de regelingsovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon en haar ex-echtgenoot geen actuele inkomsten blijken. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift nergens in concreto de motieven van de eerste bestreden beslissing voor zover deze stellen dat er met de tegemoetkoming aan personen met een handicap en de kinderbijslag geen rekening gehouden mag worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat enerzijds “de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag kan dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015).” en anderzijds omdat “uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de referentiepersoon heden nog steeds kinderbijslag ontvangt. Voor zover deze inkomsten nog actueel zijn, dient opgemerkt te worden dat de middelen verkregen uit kinderbijslag niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.” (RvV nr. 183 150 van 28 februari 2017)

En ook:

“Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet uit te voeren. De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.” (RvV nr. nr. 176 940 van 26 oktober 2016) Verweerder merkt volledigheidshalve nog op uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers op 16.03.2000 een wetsvoorstel werd geformuleerd tot wijziging van de wetten inzake het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, het bestaansminimum en de tegemoetkomingen aan gehandicapten (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001).

Bijgevolg blijkt dat de Belgische wetgever beoogde het integrale stelsel van de sociale bijstand te hervormen, met inbegrip van de tegemoetkoming voor personen met een handicap.

Gelet op al het voorgaande kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de Belgische wetgever middels de wet van 4 mei 2016 onmogelijk de bedoeling kan hebben gehad om de IVT en de integratietegemoetkoming bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wél in rekening te brengen, nu het altijd expliciet de bedoeling is geweest te vermijden dat personen in het kader van gezinshereniging ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het loutere feit dat de IVT en de integratietegemoetkoming niet uitdrukkelijk bij naam worden genoemd in de opsomming van de uitgesloten bestaansmiddelen, volstaat allerm minst om te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hiermee rekening had moeten houden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Immers blijkt uit art. 40ter Vreemdelingenwet dat alle vormen van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden uitgesloten.

Geheel ten onrechte verengt de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak -dewelke overigens geen precedentenwerking heeft- de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitgesloten “middelen verkregen uit financiële maatschappelijke dienstverlening” tot de maatschappelijke dienstverlening, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de OCMW-wet.

Immers dient te worden opgemerkt dat nergens in de OCMW-wet gewag wordt gemaakt van de term “financiële maatschappelijke dienstverlening”.

Integendeel stipuleert artikel 57, §1 van de OCMW-wet uitdrukkelijk als volgt:

“§1. Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is. Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. (Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers.) Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.”

Verweerder laat gelden dat de wetgever, indien inderdaad werd beoogd uitsluitend de op grond van de OCMW-wet verworven financiële middelen uit te sluiten, in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet redelijkerwijs zou hebben verwezen naar “middelen verkregen uit materiële maatschappelijke dienstverlening” conform de omschrijving van artikel 57, §1 van de OCMW-wet.

Ter ondersteuning van voormeld standpunt wijst verweerder volledigheidshalve op het feit dat de termijn “maatschappelijke dienstverlening” -in weerwil van hetgeen uit de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak blijkt- in de Belgische wetgeving allerm minst uitsluitend wordt gebruikt in het

kader van dienstverlening door OCMW's, doch dat "maatschappelijke dienstverlening" een generieke term betreft.

Ter illustratie kan worden gewezen op een wet van 22 december 2009 betreffende een algemene regeling voor rookvrije gesloten plaatsen toegankelijk voor het publiek en ter bescherming van werknemers tegen tabaksrook, dat in artikel 11 het volgende stipuleert:

"§ 1. Dit hoofdstuk is van toepassing op de werkgevers en de werknemers en op de daarmee gelijkgestelde personen, bedoeld in artikel 2, § 1, tweede lid, 1°, a) tot e), en 2°, van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk. § 2. Dit hoofdstuk is niet van toepassing op : 1° de als private vertrekken te beschouwen gesloten plaatsen van alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening en van de gevangenissen, waar de bewoners en nietbewoners kunnen roken onder de voorwaarden die er voor hen zijn vastgelegd;"

Nergens uit de parlementaire voorbereidingen bij voormelde wet van 22 december 2009 blijkt dat de wetgever de draagwijdte van voormeld artikel wenste te beperken tot de instellingen van maatschappelijke dienstverlening, zoals omschreven in artikel 1 van de OCMW-wet. Integendeel blijkt uit de bewoordingen "alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening" dat niet uitsluitend OCMW's worden beoogd.

Bij gebrek aan duidelijk aanknopingspunt van het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de OCMW-wet, dient voormeld begrip naar het oordeel van verweerder in zijn bredere betekenis te worden geïnterpreteerd, als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op kunnen maken.

Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan dat de TVG/IVT wel degelijk kan begrepen worden onder voormelde algemene omschrijving van financiële ondersteuning door de Staat aan hulpbehoevenden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd in de bestreden beslissing aldus terecht vastgesteld dat de door de referentiepersoon ontvangen tegemoetkoming dient te worden beschouwd als sociale bijstand, dewelke impliceert dat de referentiepersoon behoeftig is.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de IVT niet kan worden begrepen onder de uitdrukkelijk door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitgesloten bestaansmiddelen, dan nog moet worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk werd overwogen dat de aard van de uitkering impliceert dat de referentiepersoon behoeftig is.

Om voormelde reden overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in het licht van de materiële motiveringsplicht. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij niet betwist ten bewijze van de bestaansmiddelen de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming van haar Belgische partner, met wie zij wettelijk samenwoont, te hebben voorgelegd. Beide tegemoetkomingen zijn tegemoetkomingen aan personen met een handicap. De verzoekende partij betwist dat deze inkomsten niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van haar partner in functie van wie zij een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beoogt te bekomen. Zij wijst op de wijziging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin de bestaansmiddelen worden opgesomd die niet in aanmerking mogen worden genomen, merkt op dat deze opsomming restrictief dient te worden geïnterpreteerd en dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming niet vallen onder "inkomsten uit financiële maatschappelijke dienstverlening". Zij wijst erop dat niet langer in de thans van kracht zijnde bepaling verwezen wordt naar inkomsten uit het aanvullende bijstandsstelsel en dat enkel inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening worden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de tegemoetkomingen aan personen met een handicap door artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden uitgesloten als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen omdat zij een vorm van sociale bijstand zijn.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de tegemoetkomingen aan personen met een handicap rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in voorliggende zaak de Belgische partner van de verzoekende partij, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Er wordt op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”*. Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”*, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, zeker wat de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) betreft, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“Vermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene*

arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.” (RvS 22 september 2016, nr. 15 154).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *“in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

In de mate de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest er geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: *“c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”*, weliswaar in de beoordeling van de gelijklopende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht opmerkt, zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip *“sociale bijstand”* hanteert om de tegemoetkomingen aan personen met een handicap niet in aanmerking te nemen. Echter, artikel 40ter van de vreemdelingenwet sluit geenszins middelen verkregen uit sociale bijstand uit bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De term *“maatschappelijke dienstverlening”* komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMWwet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW) materiële hulp

in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenmin de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft, zoals eerder gesteld *“een minimuminkomen [is] dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen”* (RvS 22 september 2016, nr. 15 154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016)). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden beschouwd.

De term “kinderbijslagen en toeslagen” is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip “toeslagen”. Het woord “toeslag” wordt in Van Dale gedefinieerd als *“1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”*. Gelet op de omstandigheid dat de term “toeslagen” samen met de term “kinderbijslagen” wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van *“de aanvullende gezinsbijslagen”* en *“de gezinsbijslagen”* en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”*, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze

prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming noch onder het begrip "*financiële maatschappelijke dienstverlening*", noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

De verwijzing in de bestreden beslissing en in de nota naar het arrest 232 033 van 12 augustus 2015 van de Raad van State is niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de toepassing van het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet toen de inkomsten voortkomend uit het aanvullend bijstandsstelsel werden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De verwerende partij merkt op dat dat uit de toekenning van een tegemoetkoming voor personen met een handicap volgt dat de referentiepersoon ten laste van de Belgische staat is.

Volgens de verwerende partij kan er niet voorbij gegaan worden aan de ratio legis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet die de omzetting vormt van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 dat erin voorziet dat de inkomsten voldoende zijn om te vermijden dat een beroep moet gedaan worden op het stelsel voor sociale bijstand. Verder verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie onder meer naar het arrest Chakroun van 4 maart 2010 in de zaak C 578/08 om het begrip "sociale bijstand" uiteen te zetten.

Hoewel de ratio legis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd inderdaad erin gelegen is "*te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden*". en de IVT volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 22 september 2016, nr. 15 154), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IVT en de integratietegemoetkoming niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316). Het verweer van de verwerende partij is dan ook niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU